

Sygn. akt III AUa 1061/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Marcjanna Górską SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 r. w Lublinie

sprawy H. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do renty

na skutek apelacji wnioskodawczynie H. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 18 lipca 2012 r. sygn. akt VI U 258/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1061/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie H. C. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 5 stycznia 2011 roku odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania podnosiła, że decyzja jest krzywdząca, ponieważ stan jej zdrowia nie pozwala na pracę, co potwierdza złożona dokumentacja lekarska. Skarżąca podnosiła, że cierpi na zaburzenia psychiczne, przeszła chorobę nowotworową, ma również schorzenia neurologiczne. Wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 roku sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia :

H. C., urodzona (...), w okresie od 4.05.2009 r. do 30.09.2010 r. pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a w okresie od 1.10.2010 r. do 31.12.2011 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 18.10.2011 r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty na dalszy okres. Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawczynie: raka sutka lewego, stan po radykalnym leczeniu w trakcie hormonoterapii i uznał, że wnioskodawczynie nie jest aktualnie niezdolna do pracy. Podał, że nie ma cech wznowy raka i ocenił stan ogólny zdrowia jako dobry. Komisja Lekarska ZUS, potwierdziła dokonane przez lekarza orzecznika rozpoznanie chorób wnioskodawczynie wskazując dodatkowo na zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego C5-C7 i L-S bez ostrego zespołu bólowego, objawów rozciągowych i ubytkowych korzeniowych. W związku z powyższym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zaskarżoną decyzją z dnia 5 stycznia 2012 roku odmówił przyznania wnioskodawczynie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji, jest przedmiotem rozpoznania w sprawie niniejszej.

Z opinii biegłych sądowych z dnia 11 kwietnia 2012 roku oraz opinii uzupełniającej z dnia 31 maja 2012 roku psychiatry E. W., onkologa R. W. i neurologa B. K., wynika, że u wnioskodawczynie zostały rozpoznane następujące schorzenia: rak piersi lewej po operacji 8.05.2008 r. leczony chemioterapią, radioterapią radykalną, hormonoterapią T. ze zmianą na letrozol w trakcie, zaburzenia depresyjno-lękowe, dyskopatia C5/C6/C7 oraz L4/L5/S1, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego oraz lędźwiowo-krzyżowego. Wnioskodawczynie ma orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności do 30 listopada 2012 r.

Sąd wskazał, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie warunki określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późniejszymi zmianami) tzn. jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz niezdolność ta powstała w okresach wymienionych w ust. 1 pkt. 3 wskazanego przepisu, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie podlegał badaniu Sądu, bowiem nie był sporny.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji – art. 12 ust. 1 i 3 powyżej wskazanej Ustawy.

W myśl art. 107 cytowanej wyżej ustawy, prawo świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Kwestią sporną w sprawie niniejszej pozostaje ustalenie czy stopień zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawczynie schorzeń powoduje całkowitą niezdolność do pracy.

Na podstawie opinii biegłych z dnia 11 kwietnia 2012 roku jak również opinii uzupełniającej z dnia 31 maja 2012 roku Sąd ustalił, że w obecnym stanie zdrowia wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy. Sąd wskazał, że ocena zdolności skarżącego do pracy wymagała specjalnych wiadomości z zakresu medycyny. Stąd kluczowe znaczenie należy przypisać dowodowi z opinii biegłych lekarzy specjalistów. W sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena stopnia i rodzaju niezdolności do wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej. W ramach przyznanej sądowi swobody w ocenie dowodów Sąd Okręgowy poddał opinie biegłych weryfikacji uznając ją za przekonującą.

Do powyższych opinii biegłych zastrzeżenia wniosła strona skarżąca, jednak nie miały one charakteru merytorycznego. Sąd zaznaczył, że twierdzenia wnioskodawczynie co do stopnia zaawansowania istniejących u niej schorzeń są jedynie

subiektywnym odczuciem, nie znajdującym potwierdzenia w wynikach badań i zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej.

Sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy podzielił stanowisko biegłych lekarzy zawarte w opiniach. Sporządzone zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni, w oparciu o wszechstronną analizę dokumentacji lekarskiej, w tym także złożoną przez wnioskodawczynię oraz badanie fizykalne. Ich rzetelność, wiarygodność a także fachowość nie budzi zdaniem Sądu żadnych zastrzeżeń. Opinie są ponadto należycie uzasadnione i umotywowane.

W świetle jednoznacznego, logicznego i nie budzącego zastrzeżeń uzasadnienia opinii biegłych Sąd uznał, iż stan zdrowia wnioskodawczyni nie powoduje niezdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc odwołanie oddalił uznając decyzję organu rentowego za prawidłową.

Apelację od powyższego wyroku wniosła H. C. zarzucając:

- błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść wyroku polegające na stwierdzeniu że odwołująca się jest zdolna do pracy

- naruszenie przepisów prawa procesowego, art. 233 & 1 kpc poprzez uznanie za wiarygodne wyników badania z 11 kwietnia 2012 roku oraz opinii uzupełniającej z 31 maja 2012 roku w sytuacji gdy odwołująca podnosiła okoliczności jedynie pobieżnego przebadania przez komisję lekarską, nadto w ocenie skarżącej biegli nie uwzględnili zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 17. 10 2011 roku lekarza onkologa, oraz zaświadczenia o stopniu niepełnosprawności wydanego przez powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

Skarżąca zarzuca też, że Sąd wydał wyrok podczas usprawiedliwionej jej nieobecności – pobytu w szpitalu oraz podnosi, że obecne dowody w tym badanie kręgosłupa z dnia 20 07 2012 roku wskazują na dolegliwości bólowe,

Skarżąca wnosiła o zmianę wyroku w całości i przyznanie prawa do renty.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe o dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego neurologa B. K., celem ustalenia, czy przedstawiona dokumentacja lekarska (w tym karta informacyjna z leczenia szpitalnego) ma wpływ na ocenę niezdolności do pracy wnioskodawczyni zawartą w wydanych już opiniach.

Biegła po zapoznaniu się z dokumentacją dołączoną przez wnioskodawczynię i ponownym przeanalizowaniu wyników badań przeprowadzonych w dniu 11 kwietnia 2012 roku stwierdziła, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. Biegła wskazała, że w trakcie badania nie stwierdzano zaburzeń chodu, zaników mięśniowych, objawów korzeniowych zaburzeń siły i czucia. Wnioskodawczyni z powodu zaostrzenia dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego z objawami rwy kulszowej prawostronnej leczona była w oddziale neurologii gdzie wykonane zostało badanie tomografii komputerowej odcinka lędźwiowego kręgosłupa, oraz USG tt. Metodą D.. Badanie wykazało zmiany zwyrodnieniowe, dyskopatię kręgozmyk jednakże bez cech kompresji korzeni nerwowych. Biegła wskazała, że stan pacjentki po wypisie nie wymagał konsultacji neurochirurgicznej. Biegła stwierdziła, że ze względu na niewielkie zaawansowanie choroby wnioskodawczyni jest zdolna do pracy, natomiast w razie zaostrzenia zespołu bólowego wskazane jest korzystanie z okresowej niezdolności do pracy.

W związku z tym biegła nie znalazła podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska, co do braku niezdolności do pracy – opinia (k.80 – 81).

Sąd Apelacyjny podzielił opinię uzupełniającą przedstawioną przez biegłą która szczegółowo odniosła się do przedstawionej dokumentacji, a stanowisko swoje przekonywująco uzasadniła .

Sąd Apelacyjny podzieli także ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji a więc nie zachodzi potrzeba ich ponawiania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu apelującej, w którym podnosi, że wydanie wyroku nastąpiło pod jej nieobecność, usprawiedliwioną pobyt w szpitalu, stwierdzić należy, że wnioskodawczyni prawidłowo powiadomiona o terminie rozprawy w dniu 18 lipca 2012 roku nie stawiała się nie niego, nie składając wniosku o odroczenie rozprawy. W tym stanie rzeczy postępowanie w sprawie nie zostało dotknięte nieważnością, którą Sąd II instancji bierze pod uwagę z urzędu. Mieć też należy na uwadze, że przedstawiona przez wnioskodawczynię dokumentacja medyczna i wyniki badań wykonane podczas hospitalizacji były przedmiotem wywołanej uzupełniającej opinii biegłej odpowiedniej specjalności i nie wpłynęły na zmianę oceny stanu zdrowia i treść opinii.

Co do pozostałych twierdzeń apelującej która kwestionuje poprawność oceny jej stanu zdrowia stwierdzić należy , że zarzuty te są całkowicie chybione.

W sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego

Z wywołanych opinii jednoznacznie wynika, że zdiagnozowane u wnioskodawcy schorzenia nie są przeszkodą w wykonywaniu pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi.

Powyższe stanowisko zostało przez opiniujących umotywowane, a przedstawiona przez biegłych argumentacja jest zgodna z zasadami logiki. Wszystko to sprawia, że ocena biegłych sądowych odnośnie stanu zdrowia wnioskodawczyni nie budzi wątpliwości, zaś apelująca nie wykazała żadnych wadliwości zarówno w samych opiniach, jak też w sądowej ocenie tych dowodów. Przeświadczenie odwołującego, że wbrew opiniom biegłych, jest niezdolny do pracy, nie stanowi w tym względzie wystarczającego argumentu.

Mieć należy na względzie, że istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku (II UK 316/11, LEX nr 121515.).

Sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych, nie naruszył kryteriów tej oceny , określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Powołane w sprawie opinie były całkowicie zgodne zarówno co do stwierdzonych schorzeń, jak i wniosków końcowych, a przy tym przekonująco uzasadnione.

Wbrew stanowisku apelującej biegli odnieśli się też zaświadczeń lekarskich o jej stanie zdrowia.

W art. 57 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Renta przysługuje jeśli ubezpieczony: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w tym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Ponieważ warunki te muszą być spełnione łącznie, niespełnienie jednego z nich uzasadnia odmowę prawa do renty.

W tym stanie rzeczy , wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy, zatem apelacja podlega oddaleniu.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 KPC orzekł jak w sentencji.